

hjelpes gennem denne Lov, og derfor siger jeg atter og atter og saa stærkt jeg kan: Lader os paa anden Maade bringe dem den Hjælp, der kan bringes, men lader os ikke holde dette hen for dem, som ikke er nogen Hjælp; og saa vender jeg tilbage til, hvad jeg tidligere har sagt: Lad Tanken hellere end til Hjælpe-
menigheder gaae til Hjælpepræster, ikke blot saaledes, at de flere Præster beskikkes efter nuværende Stik og Viis, men hvorfor ikke saaledes, at der under omtrent de samme eller lignende Betingelser, som her ere opstillede, kunde gives en større eller mindre Afgang til at faae en Præst beskikket fra oven af efter de almindelige Regler. Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Bloug) berørte en beslægtet Sag, nemlig hvad der engang her i Thinget, før jeg blev Medlem, blev fremført af det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Krieger) om, at man kunde hjælpe paa den kirkelige Trang paa en lignende Maade som i Norge, nemlig ved Stiftscapellaner. Det har det ærede Medlem vistnok Ret i, at de norffe Forhold ere temmelig afvigende fra de danske, og at man altsaa ikke her kunde forholde sig ganske paa samme Maade; men Tanken kunde dog maaffee være rigtig, naar den udsortes paa sin eiendommelige Viis efter vore Forhold, og det troer jeg, at jeg tør sige saameget stærkere, idet jeg henholder mig til, hvad der blev yttret af et andet æret Medlem (Hasle), som har talt stærkt for dette Lovforslags Fremme. 2det han vilde bevise, at der her i Landet, og navnlig ogsaa udenfor Ryslinge, var Trang til denne Lov, sagde han, at det var ham bekjendt, at der var en Menighed i Solbæk Amt, nemlig Kirkehelsinge, hvor Forholdene vare af denne Art. Jeg vil nu paa ingen Maade komme ind paa, hvorvidt det, han ansøgte, kunde være et Beviis for det, som han vilde gjøre gjældende, men jeg skal blot holde mig til, hvad det ærede Medlem selv sagde, nemlig, at den Trang, som havde været følt der, og som havde været af den Besskaffenhed, at den, naar det havde kunnet stee, vilde have fundet sin Tilfredsstillelse i Oprettelsen af en Valgmenighed eller Frimenighed, ganske var bleven afhjulpen derved, at der blev ansat en personel Capellan i denne Menighed. Det ærede Medlem sagde, at den

Præst, der tidligere havde været der, havde taget sin Afsked; han havde haft en Capellan, som en stor Deel af Sogneis Beboere med megen Kjærlighed havde sluttet sig til; den nye Præst havde ikke Behov for Capellan, men Beboernes indstandige Bøn og deres Nedebonhed til selv at gjøre Opoffrelser bragte det dertil, at den tidligere Capellan blev Capellan i Menigheden, og herved var, efter hvad det ærede Medlem sagde, at den Trang, der var tilstede, tilfredsstillet. Det var med Fornøielse, at jeg hørte dette, thi det var et Vidnesbyrd om, at det ikke er Hjernespind, men en ganske fornuftig Tanke, at man hellere skal staae flere Præster der, hvor det behøves, end ved Lov give en saadan almindelig Besøttelse til Oprettelsen af Hjælpemenigheder, der maaffee slet ikke kan benyttes, hvor der er Trang dertil, og paa andre Steder vil blive benyttet, hvor der ikke er nogen Grund dertil. Det er iøvrigt en Selsfølge, at alt dette om Hjælpepræster, og hvad dermed staaer i Forbindelse, ikke egner sig til at drøftes her paa den Viis, at der skulde komme et Lovforslag ud af det; det er naturligtviis Noget, som kræver en omfattende Overveielse af sauntlige kirkelige Tilstande, som den forestaaende Commission vil komme til at beskæftige sig med. Jeg skal derfor heller ikke komme videre ind derpaa, ligesom jeg overhovedet ikke skal komme videre ind paa Sagen. Det kan vistnok nu antages at være Thingets Anskuelse, at Sagen bør gaae i Udvalg, og at dette Udvalg fremfor noget Andet maa stille sig den Opgave, at, hvad der end skal stee og ikke stee, saa maa en skadelig Forstyrrelse i den rolige Overveielse, som disse Forhold fortjene, undgaaes. I saa Henseende haaber jeg, at det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Krieger) ikke talte forglæves, naar han bad om det ærede Things og den ærede Ministers oprigtige Medvirking.

J. Andersen: Jeg skal ikke forlange Forhandlingerne. Jeg vilde kun ligeoverfor de mange Paaberaabelser af indkomne Adresser, som vi have hørt, sige, at man først skulde overtøye sig om, hvorledes disse Adresser ere blevne til. Jeg kan vise Breve fra Folk ude paa Landet, hvori de spørge, hvorledes det kan forholde sig, at de skulde erklære sig om, at de